



זוהר פרשת אחרי (ע"ט):

בשבת קודש - צריך לכוון הלב למעלה למעלה יותר משאר הימים

עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה. אמר רבי שמעון כתוב (ישעי' ס"ו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו', מפני מה נדמה זה לזה, אלא הכל במדרגה אחת עולה, זה מזדוג בזאת [צ"ד] **ושמחה של זה בזה** אינה נמצאת אלא כאשר נתגלה הקדמון הקדוש [צ"ה] ואז שמחת הכל, ולמדנו כתוב מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש [צ"ו] זה השבח שמשבח הקב"ה, **ואז שמחה נמצאת והנשמה נתוספת**, שהרי הקדמון הקדוש נתגלה והזדוגות תזדמן, אף כל במולד הלבנה, שהרי מאיר לה השמש בשמחת ההארה של הקדמון הקדוש מלמעלה, לפיכך זה הקרבן הוא עליון יותר, לבעבור שיומתק הכל ויהיה נמצא שמחה בעולם, ולכך הביאו עלי כפרה, על"י דוקא הענין [צ"ז] למדנו כתוב **עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה**, שצריך לכוון הלב למעלה למעלה יותר משאר הימים, ולכך על עלת התמיד, ע"ל דוקא [צ"ח] למדנו כתוב בחנה (שמואל א' א') ותתפלל על ה', ע"ל דוקא, לפי שישועת הבנים במזל העליון הקדוש תולה כמו שנתבאר [צ"ט] **ואין לך דבר בתורה או אות קטנה בתורה שלא יהיה נרמז בה חכמה עליונה, ותולה ממנה תלי תלים סודות של החכמה העליונה**, זה שאמר הכתוב (שיר ה') קוצותיו תלתלים, וזה נתבאר.

זוהר פרשת פנחס (רמב. רועה הנאמן)

בכל יום נצרך לשלח מתנה למלך על ידי המלכה

עולת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה. מצוה זו להקריב מנחה בכל יום, ולהקריב קרבן מוסף שבת, ואחריו להסדיר לחם הפנים ולבונה וקרבן מוסף בראש חודש, מנורה הטהורה, בכל יום נצרך לשלח מתנה למלך על ידי המלכה, ואם היא ברשות בעלה נצרך תוספת, כגון מוסף בשבת ובראש חודש, ומוסף דכל יומין טבין..

זוהר פרשת פנחס - זיו הזוהר

יותר, והענין שתקון זה הקרבן של ר"ח מגיע למקום יותר גבוה מספירת התפארת ששורשה הוא השם הוי"ה ב"ה. **צח.** וכן דורש בקרבן השבת שמשמעות ע"ל ענינו למעלה מעל היותר. **צט.** וכן דורש בתפלת חנה, ע"ל ה', שענינו למעלה מהשם הוי"ה ב"ה והיינו מזל העליון שנקרא עתיקא, ולא

צד. פירוש תפארת במלכות, כי יום השבת היינו תפארת, וראש חודש היינו מלכות, יום טוב לנשים. **צה.** זו הארת מדרגות של ספירת הכתר. **צו.** כונתו שאין כאן הפירוש שאחר מזמר לכבוד יום השבת, אלא שיום השבת עצמו מזמר לכבוד הארת הכתר. **צז.** דורש על"י במשמעות למעלה

זוהר פרשת פנחס (רמב).

בשבת ויום טוב תקנו לומר במוסף כתר יתנו לך

ובשבת ויום טוב תקנו לומר במוסף כתר יתנו לך ה' אלהינו, שהשם הויה מוכתר על כל ישראל בכתר שלו שהוא כתר עליון, וזו היא נשמה יתירה של כל ישראל בשבתות וימים טובים, וזה הוא בדרך כלל לכל ישראל יחד, אבל בדרך פרט לכל אחד מישראל כך תרד אליו נפש יתירה כפי מדרגתו לפי מעשיו, אם הוא חסיד נותנים לו נפש יתירה ממדת החסד כפי המדרגה שלו, אם הוא גבור ירא חטא נותנים לו נפש יתירה ממדת הגבורה, ואם הוא איש תם נותנים לו נפש יתירה ממדת האמת, ונפש יתירה זו ממדרגת המלכות שהיא כלולה מעשר ספירות, וגם כפי מדתו של אדם, אם הוא נשיא ישראל או חכם או מבין בחכמה או בתורה, שנאמר בה (משלי א') להבין משל ומליצה, או בנביאים או בכתובים, כך נותנים לו נפש יתירה שנקראת כתר מלכות, ואם הוא חכם כמו שביארנו דהיינו המחכים לכל אדם, כמו שכתוב (תהלים ק"ד) כלם בחכמה עשית, נותנים לו נפש יתירה משם, ואם הוא מבין דבר מתוך דבר בתורה, נותנים לו נפש יתירה מבינה, ואם הוא חכם בנביאים ובכתובים, נותנים לו נפש יתירה מנצ"ח והו"ד, ואם הוא צדיק גמור הנוטר אות הברית אות השבת אות הימים טובים אות תפילין, נותנים לו נפש יתירה מצדי"ק, ובכל מקום נפש יתירה מן מלכו"ת, ואם הוא אדם מכל אותן המדות, נותנים לו כתר בשם הויה.. מעולם שהוא בחינת זכר, שהוא התפארת, מלך מוכתר בכתר עליון, שבו ימלך בשכינתו שהיא נפש יתירה, והכתר הוא נשמה יתירה.. וזו היא הנשמה שנתוספת ביום השבת, ולפי שעלת העלות מופלא ומכוסה בכתר הזה, ומתפשט בשם הויה, בשבתות וימים טובים אין בהם ממשלה לסמא"ל ולנח"ש ולכל הממונים שלו, ואין בהם ממשלה להגיהנם נקבה הרעה של סמא"ל ולא להמחנות שלו, כולם נטמרים מלפני המחנות של המלך, כדמיון שיהיו נטמרים אומות עכו"ם שבעולם כאשר יתגלה המשיח, זה שאמר הכתוב (ישעי' ב') ובאו במערות צורים, (שם ז') ובנקיקי הסלעים, ע"כ רעיא מהימנא.

זוהר פרשת פנחס (רמח).

ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' וכי כמה ראשים יש להלבנה, והלא אין ראש להלבנה אלא השמש שהוא ראש אליה^[ק] אלא שני הראשים בכל ירח וירח, והם יעקב ויוסף שמחדשים בהשפעת הארה על הלבנה^[קא] וע"כ נצרך לחדש לה פרים בני בקר שנים.. ואיל אחד, זה נגד האיל של יצחק, וכי אברהם להיכן הלך, אלא לפי שנתעורר שם עשו נסתר

זיו הזוהר

וספירת התפארת נקראת בשם שמש, וכיון שאין התפארת יכול להשפיע במלכות אלא על ידי ספירת היסוד לכן שניהן נקראין ראשים לה, יעקב היינו תפארת, ויוסף היינו יסוד, וכדי לעורר למלכות אותן ב' כחות בהתחדשות הארת שפע אליה נקריבים פרים בני בקר שנים, וכן שאר הקרבנות לעורר כח השפעת שאר ספירות למלכות, כי יסוד הוא עם נצח והוד כמובן למבין,

מזל התחתון שהוא בכוכבי השמים. ק. קשיא ליה הלשון רבים ראשי, שהיה לו לומר ובראש חדשיכם, והיה מובן שזה כל יום ראשון של חדשיכם, ואם נרצה לתרץ שזה מרמז על כוחות שבשמים שנקראים ראשים להלבנה, הלא רק כח אחד יש שם שנחשב לראש אליה והוא השמש, כידוע שכל אור הלבנה הוא מן השמש. קא. מתרץ שזה רמז על פי סוד שספירת המלכות נקראת בשם לבנה

אברהם שלא יראה אותו^[קב] ושלשה עשרנים סלת, נגד ג' מדרגות הראשונות שלה, שכל אחת ואחת נכללת מעשר כדמיון שלמעלה^[קג] עשרונים, שכל אחת נכללת מעשר, ושעיר עזים אחד לחטאת לה', מפני מה נקרא חטאת, לפי שהוא חטאת ומצד של חטאת הוא, אמר רבי אלעזר והרי כתוב לה', (ש.ם.) אלא לה' נקרב בודאי, שנאמר (במדבר כ"ט) ושעיר עזים אחד חטאת לכפר עליכם^[קד] להכניע פנים [הרעים], והכל נקרב לקדושה, אלא שניתן חלק אחד לסמא"ל והוא אוכלו, ואין לו אחיזה בשאר הקרבנות, וזה הקרבן בלבדו שאין משתתף אחר עמו לאכל ממנו, הוא נהנה מתוך סעודת המלך בחלק זה, ועל כן הוא שמח ונפרד מישראל ואינו מקטרג עליהם, ואם לא היה מיעוט הלבנה לא היו נותנים לו בסעודת המלך מאומה, וכי במיעוט הלבנה מה הוא עושה, אלא שמתקרב ויונק ונוטל כח לעמו מתוך צד השמאל של הלבנה ונתחזק בו^[קה] ובשעיר זה נפרד מהכל ונהנה בזה, ולפי שהקב"ה הקטין את הלבנה נותנים לו שעיר הזה, כדי שיפרד ממנה ולא יתקרב לקדושה, ולכך למדנו שאמר הקב"ה הביאו עלי כפרה, עלי, בשבילי שהקטנתי אותה, ובעבור סבתי אתם צריכים לזה.

זוהר פרשת פקודי (טס).

הצדיק כפרה הוא בעולם והוא קרבן ממש, זכאים הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא

אמר רבי שמעון בוא וראה בכל ראש חודש כאשר הלבנה תתחדש נותנים לו לאותו קץ כל בשר חלק אחד יותר על הקרבנות שיתעסק בו וישתמש בחלקו, ויהיה הצד של ישראל בלבדם, כדי שיהיו דבקים במלכם, וזה הוא השעיר לפי שהוא חלקו של עשו, שנאמר בו (בראשית כ"ז) הן עשו אחי איש שעיר, וע"כ הוא משתמש בחלקו וישראל הם משתמשים בחלקם, לפיכך כתוב (תהלים קל"ה) כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו, ובוא וראה אותו קץ כל בשר כל רצונו אין הוא אלא בבשר תמיד, ולפיכך התקון של בשר תמיד הוא אליו, וע"כ נקרא קץ כל בשר, וכאשר הוא שולט על הגוף שולט ולא על הנשמה, הנשמה תעלה למקומה והבשר ניתן למקום הזה, כדמיון הקרבן שהמחשבה עולה למקום אחד והבשר למקום אחד, והאדם שהוא צדיק הוא קרבן ממש לכפר, ואחר שאינו צדיק לא, לפי שמום בו, שנאמר (ויקרא כ"ב) כי לא לרצון יהיה לכם, וע"כ הצדיק כפרה הוא בעולם והוא קרבן ממש, זכאים הם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הקושיא אמאי נקרא חטאת, כי בתירוץ הראשון שנקרא חטא לפי ששעיר מסטרא דחטאת הוא אין מתורץ עוד למה כתבו חטאת לה', ועתה מתורץ הכל שנקרא חטאת לפי שבא לכפר על ישראל ככתוב בשעיר ר"ח של ר"ה בפירוש ושעיר עזים אחד חטאת לכפר עליכם, וכתוב לה', להודיע שאף שניתן השעיר לסטרא דחטאת מ"מ ההקרבה צריך להיות לה'. **קה.** היינו מצד מדת הדין הקשה בחינת שמאל שבמדת המלכות, וצריך לדעת שכל לבנה סיהרא וירח שנוכר כאן המכוון על מדת המלכות.

והאיל נקרב לעורר אלהי כח הארת השפע מספירת הגבורה שהיא מדת יצחק. **קב.** פירוש שלא תהיה יניקה לעשו מן ספירת החסד שהו אמדת אברהם. **קג.** ג' הראשונות שלה היינו חב"ד של ספירת המלכות שיתתקנו לקבל שפע הארה העליונה על ידי הקרבת ג' עשרנים סלת, וכבר נזכר שסלת רמז על מלכות, ואומר כגונא דלעילא היינו כמו שבעלמא דדכורא יש עשר ספירות וכל אחת כלולה מעשר, אף כך בעלמא דנוקבא מדת המלכות שנקראת לבנה יש עשר ספירות וכל אחת כלולה מעשר, ולפיכך נקראין עשרונים. **קד.** בזה מתרץ

תוספתא ח"ב. רועה הנאמן

מצוה זו להקריב קרבן שהוא בעבור חידוש הלבנה בכל חודש וחודש, ובזמן חידושה לקרב חביבות למעלה ולמטה, ולהעביר הזוהם מבית המקדש

ובראשי חדשיכם תקריבו עליה לה' וגו', ושעיר עזים אחד לחטאת לה' וגו'. מצוה זו להקריב קרבן שהוא בעבור חידוש הלבנה בכל חודש וחודש, ובזמן חידושה לקרב חביבות למעלה ולמטה, ולהעביר הזוהם מבית המקדש^[קז] הקרבן של ראש חודש עולה למעלה, בשביל להמשיך הארת הפנים ממקור העליון למטה, ונצרך לזה מפני מיעוט וקטנות של הלבנה, וזה השעיר של ראש חודש מעביר הזוהם ומסלקו שלא יכסה להלבנה, ואז נמשך שפע אור אליה מלמעלה למטה, והלבנה מאורת כראוי, לפי שהשעיר מפנה הזוהם תמיד מן המקדש, וגורם להמשיך הארה מלמעלה למטה, וקרבן זה עולה למעלה, ולפיכך כתבו בו לחטאת לה', מפני זוהם ההוא שמכסה להלבנה^[קח] והוא הסוד שנאמר לפתח חטאת רובץ, ואם תשאל למה כתוב לחטאת לה'^[קט] אלא ודאי שאותו השעיר מעביר לחטאת ההוא, וגורם להמשיך הארה מלמעלה, וזהו שכתבו ושעיר עזים אחד לחטאת לה', לחטאת, להעבירו מן המקדש, לה', להמשיך הארה מלמעלה, שכאשר חטאת ההוא נפרד אורה ושמחה יורדות מלמעלה למטה, וע"כ עולה קרבן זה למעלה, וקרבן זה נקרא כפרה, לנקות המקדש ולהעביר הזוהם, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת פנחס (רמט).

האילה בזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה ונתמלא רחמים ומרחם על העולם

ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח לה'. רבי אבא פתח (תהלים מ"ב) כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אליך אלהים, כתוב כאן איל וכתוב שם (תהלים כ"ב) אילת השחר, לפי שיש זכר ויש נקבה, והכל אחד, שזה האיל נקרא בלשון זכר ונקרא בלשון נקבה, זה שאמר הכתוב כאיל תערג, ולא כתוב יערג, אילת השחר, מהו אילת השחר, אלא זו היא חיה אחת רחמנית^[קט] שאין בכל החיות שבעולם כמוה, לפי שבזמן שנדחקת לה השעה ונצרכת למזון לה ולכל החיות, היא הולכת למרחוק לדרך רחוק, ומביאה ומוליכה מזון, ואינה רוצה לאכול עד שתחזור ותבא למקומה, מפני מה, כדי שיתאספו אצלה שאר החיות ותחלק להם ממזון ההוא, וכאשר היא באה מתאספין אצלה כל שאר החיות, והיא

זיו הזוהר

קט. כל מה שזכר כאן היה היינו מדת המלכות והשכינה הקדושה מולדת האומה הקדושה עם ישראל להיותם עם הנצחי בעולם בלבדם, והולידה אותם בגאולת מצרים בחודש ניסן, ומדת המלכות היא המחלקת השפע שמקבלת מגבוה לשאר החיות, היינו הע' שרים, עבור שאר האומות, ולארבע החיות שבמרכבה עבור כל יצורי תבל, וע"ז נאמר ומלכותו בכל משלה, ובשביל שהיא פועלת

קו. זוהם היינו הקליפה השואפת תמיד להיות לה יניקה מן הקדושה. **קז.** לפי זה ידרש משמעות חטאת מלשון חטוי ונקיון. **קח.** שהיה לו למימר לחטאת בלבד, ומתרץ שמרמז ב' ענינים, להפריד על ידי זה סטרא דחטאת מן המקדש, ולהמשיך הארה להלבנה דהיינו המלכות מעולמות העליונים בכח חדש, וכל זה ענין חודש הלבנה שלמטה המרמז על התחדשות כח הלבנה דלעילא שהיא מדת המלכות.

עומדת באמצע ומחלקת לכל אחת ואחת, והסימן (משלי ל"א) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, וממה שמחלקת להם היא שבעה כאילו אכלה מאכל יותר מכלן.. בזמן שהעולם נצרך למטר מתאספים אליה כל שאר החיות, והיא תעלה על ראש הר גבוה, ומרכנת את ראשה בין ברכיה וצועקת צעקה אחר צעקה, והקב"ה שומע קולה ונתמלא רחמים ומרחם על העולם, והיא יורדת מראש ההר ובורחת ומסתרת עצמה, וכל שאר החיות רצין אחריה ואין מוצאין אותה, זה שאמר הכתוב כאיל תערג על אפיקי מים, מהו על אפיקי מים, על שיצאו המים מן הנהרות ונתיבשו, והעולם צמא למים, אז כאיל תערג.. וכאשר יבא הבקר שנקרא שחר יבאו לה חבלי הגלות, ובעבור זה נקראת אילת השחר, על שם החשכות טרם הבקר, שחבלים לה כיולדה, זה שאמר הכתוב (ישעי' כ"ו) כמו הרה תקריב ללדת תחילת זעק בחבליה וגו'... (דף רמט.) ובחדש הראשון, מהו חדש הראשון, זה הוא החדש שהחיה ההיא נתגלתה בו ונתחזק בו ויצאה לעולם, בארבעה עשר יום, בארבעה עשר, אלו שאר החיות שהן עשר לכל צד בארבעה צדי העולם^[ק] ובספרי הקדמונים כך נכר, היא בעלת עשר, ואחת לכל צד בד' צדדים הן ארבעה עשר^[קיא] וכאשר אותן ארבע מתחברות ומתקנות עם אותן העשר בצד הימין, אז ארבעה עשר בשמחה שנתתקנה חיה זו בתיקוניה.

זוהר פרשת (רנא).

רבי שמעון פתח ואמר כתוב (תהלים ס"ח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים וגו', גער חית, זו החיה שנאחז בה עשו, קנה, למדנו שביום שלקח שלמה המלך את בת פרעה בא גבריאלי ונעץ קנה בים הגדול, ועליו נבנה עיר רומי, מהו קנה, זה הזכר של חיה רעה ההיא, שיש לו צד קטן באחדות הקדושה, (דף רנב.) וזה הוא הקנה שנעץ בים הגדול, ולפיכך יש לה כח לשלט על העולם, ועל ממשלה זו כתוב (ישעי' י"ט) קנה וסוף קמלו, קנה שהוא המושל והראש לכל מלכי העולם, ועוד קנה, שעתיד הקב"ה לשבר את הקנה ההוא כדמיון זה, שישבר הרגל של ק מן קנ"ה וישאר הנ"ה, (ישעי' מ) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרועו משולה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו, מהו ופעולתו, זו הפעולה של ק ההיא שישבר אותה, וזו היא הפעולה לפניו, הוא ישבר רגלה ויהיה הנ"ה, (שם מ"א) ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן.

זיו הזוהר

שאמרו חז"ל האבות הם הן המרכבה, שהם אברהם יצחק יעקב דוד. **קיא.** זה פירוש אחד על הרמז של ארבעה עשר, והיינו שזאת החיה מדת המלכות היא כוללת עשר ספירות, ועם ד' החיות שבד' צדי המרכבה הוא ארבעה עשר, וכאשר הן מתחברות להיותן יונק מצד הימין של מדת המלכות, והיינו בחינת החסד שבה אז הכל בתיקון ובשלימות הראוי, ולכן בשמחה רבה מן האור הגדול שנשפע מעולמות העליונים, וכך היה בגאולת ישראל.

המשכת השפע ומחלקת לכל נקראת כאיל תערג, ובשביל החבלי לידה שלה בגאולת ישראל נקראת אילת השחר. **קי.** אפשר לפרש הכונה על ד' החיות שבמרכבה, אריה שור נשר אדם, כל אחת נכללת מן עשר ספירות בארבעה צדי העולם דרום צפון מזרח מערב ולעומתן ד' ספירות חסד גבורה תפארת מלכות, ודורש משמעות בארבעה עשר ד' פעמים עשר, לרמז שע"י גאולת ישראל נתחזקה המרכבה שהיא כוללת ארבעה פעמים עשר, והיינו על דרך

זוהר פרשת (רמט. רועה הנאמן)

ובחודש הראשון, איזה ראשון, זה ניסן, בו הולידה חיה ההיא, לקיים מה שדרשו חכמי המשנה בניסן נגאלו ובניסן עתידים להגאל, ובי"ד שלו, (שמות י"ז) ויאמר כי כי יד על כס יה, שם נשבר להכרית זרע של עשו עמלקים, בזמן שהוא משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו הפסח, משכו (הושע ז) משך ידו את לוצצים, בזמן שהוא (יחזקאל י"ג) כה אמר ה' אלהים הוי על הנביאים הנבלים וגו', ואומר (שם) ואל אדמת ישראל לא יבאו [ק"ב] ואלה הם רועי שקר שלצאן קדשים, רשעים פרנסי הדור, ובשביל זה נאמר עליהם (הושע ב) הנה אנכי מפתיה והולכתי המדברה, וכתוב (יחזקאל כ') ונשפטי אתכם שם פנים אלפנים כאשר נשפטי את אבותיכם, שהמית אותם במכת חשך, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת אמור (צ:)

וע"כ מנחה חדשה נקראת, מה הטעם, לפי שהתחדשות העליונים והתחתונים הוא והתחדשות המלכות

וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' וגו'. פתח רבי שמעון ואמר (תהלים צ"ח) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה, שיר חדש נקרא [ק"ג] ובעבור זה בהקריבכם מנחה חדשה, שם מנחת קנאות [ק"ד] כאן מנחה חדשה, שחדוש הכל כאן, קשר הכל שלמעלה ושלמטה [קט"ז] קשר האמונה, ועל כן יעקב איש תם נתעטר בכתרו והתורה ניתנה, וכאשר מביאים בכורים אל הכהן היה צריך האיש לדבר ולפרש הדברים הנאמרים על עץ ההוא שבארץ, שנשתלם כדמיון שלמעלה בי"ב גבולים בשבעים ענפים [קט"ז] ובקש להאבידם לבן הארמי שנפגם העולם על ידו, והקב"ה הצילו ונתעטר בבניו כמו שביארנו, לבעבור עץ ההוא שכל קשר האמונה בו תולה, וע"כ מנחה חדשה נקראת, מה הטעם, לפי שהתחדשות

זי הזוהר

ק"ב. כונתו זה המאמר הוא שבגאולה העתידה להיות בי"ד שלו בי"ד ניסן כאמרם ז"ל בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, על זמן שהוא הפסוק משכו וקחו לכם צאן, שתהיה אז עבודה גדולה לקחת הצאן קדשים ולמשוך אותן מן אותן רועי שקר והרשעים פרנסי הדור שיהיו אז, ודורש משכו על דרך גזרה שוה להפסוק משך ידו את לוצצים, כי אותן רועי שקר יש להם כח לשמך אליהם הרבה צאן קדשים בדרשות של ליצנות ודברי אפיקורסות דמשכא לב קלי הדעת ללכד אותם בחרמם, וכן נראה בזמננו שהתלקחה אש האפיקורסות שנקראת "רעפארם" ויש להם בתי ע"ז ללמד רועים לישראל הנקראים "רעפארם ראביי", השם נאה להם כי "רע-פארם" כלומר להריע ולקלקל הצלם אלהים, "רע-ביה", כלומר שבע תועבות בלבו, ואומר הזוהר שסופם יהיה כאותן שמתו במכת החשך במצרים.

ק"ג. כונתו שחג השבועות הוא נגד מדת התפארת שנקרא חד"ש, כי כל התחדשות קיום העולמות, כאמור המחדש בטובו בכל יום תמיד מ"ב, היא על ידי מדת התפארת, והתחדשות היותר גדולה נעשה בחג השבועות על ידי מתן תורה, כידוע שתנאי התנה הקב"ה עם מ"ב וכו', וכיון שביום הזה נעשה היחוד היותר גודל של תפארת ומלכות לכך נקראת המלכות מנחה חדשה על שם התפארת. **ק"ד.** שם בהקליפה שלעומת הקדושה נקראת מנחת קנאות לעומת המלכות דקדושה שנקראת מנחה חדשה. **קטו.** במדת התפארת שנקרא עץ החיים נקשרות כל הספירות, וזה נקרא קשר האמונה והוא שורש קדושת יעקב. **קטז.** כמו שבעץ החיים שהוא מדת התפארת יש י"ב גבולים שהם י"ב צירופי הוי"ה וע' ענפים כן יעקב יסוד אומה הישראלית הוא י"ב שבטים וע' נפש.

העליונים והתחתונים הוא והתחדשות המלכות^[ק"י] ובכל זמן התחדשות המלכות הוא קשר האמונה ושמחה שלה, ולמלך שהיו לו בנים ובת אחת, הזמין סעודה לכל הבנים ואותה הבת לא נמצאה על השלחן, אחר כך באה ואמרה למלך, רבוני לכל אחי קראת ונתת לכל אחד מנות חשובות, ולי לא נתת חלק ביניהם, אמר לה חייך בתי, מנה שלך תהיה פי שנים, הרי כלם יתנו לך מחלקם, אחר כך נמצא בידיה חלקים פי שנים ממה שהיה לכלם, כך נוטלת כנסת ישראל חלקים מכלם^[ק"ח] וע"כ נקראת כלה כלולה, ככלה שכלם מכינים לה בגדים ומנות ותכשיטים, כך היא כנסת ישראל שמחתה בכל, וכלם נותנים לה מנחות ובגדים, בוא וראה בשעה שהמלך הקדוש נמצא בכרתיו אז היא שמחת כנסת ישראל, וכאשר ניתנה התורה נתעטרה כנסת ישראל בעטרות עליונות, ולפי שכל קשר האמונה נקשר באותו העץ נקרא יום אחד, שכתוב (זכרי' י"ד) והיה יום אחד הוא ידוע לה' יום אחד ודאי^[ק"ט] שכנסת ישראל היא יום אחד בקשר העליון.. עץ הזה הוא גוף האמצעי המאחד לכל המדרגות כלן^[ק"ב] מתקשרות בו והוא בהן, ועל כן הכל אחד, וכאשר מזדוגת עמו המלכות אז הוא אחד, והרי נתבאר הענין.

(דף רנג.) רבי אבא אמר וביום הבכורים, איזו יום, זה הנהר היוצא מעדן, שהוא יום מאותן בכורים העליונים^[קכ"א] וזה הוא שהתורה תולה בו, והוא הוציא כל סודות התורה, ומפני שהתורה היא עץ החיים לכך היה נצרך להביא פרי עץ.

זוהר פרשת פרשת (רנח):

שבועות יום זה יום הכנסת כלה לחופה הוא, וישראל ספרו ימי טוהר ימים ושבועות

והקרבתם עולה לריח ניחח לה'. בוא וראה בפסח כתבו והקרבתם אשה עולה לה', וכאן לא כתוב אשה, אלא והקרבתם עולה, מה הטעם, לפי שיום זה יום הכנסת כלה לחופה הוא, וישראל ספרו ימי טוהר ימים ושבועות, ונתכללו ונכנסו בימי טוהר, והיא יצאה מכל צדדים הרעים ונטרה ימי טוהר כראוי, וזה סוד שהמלך טעם בתולה היה טועם^[קכ"ב] לפיכך לא כתוב בו אשה, שהרי אחר לא קרב למשכן והוא נתרחק משם, וע"כ אשים לא נזכר כאן ולא נצרכו לכאן^[קכ"ג] וישראל מרוחקים הם מן צד הרע, אמר רבי אבא עדיין צריכים אָנוּ כאן לפתוח פתח, אמר רבי שמעון הרימותי ידי בתפלה למי שברא העולם, וסוד זה מצאתי בספרים הקדמונים, אשים הם בבחינה הממוצעת, ובאים בצד זה ובצד זה, נדבקו

והוא הנהר היוצא מעדן שהוא יום מאותן בכורים העליונים וזה הוא שהתורה תולה בו והוא הוציא כל סודות התורה ומפני שהתורה היא עץ החיים לכך היה נצרך להביא פרי עץ.

ק"י. המלכות מתחדשת בכח חדש לקבלת השפע לקיום העולם. **ק"ח.** כנסת ישראל שהיא מדת המלכות מקבלת שפע מכל הספירות. **ק"ט.** על ידי התקשורת התפארת עם כל שאר הספירות במדת המלכות נקרא יום אחד, כי הסוד של אחד הוא א כתר, ח היינו ח' ספירות מן חכמה עד מלכות, ד' זו מדת המלכות. **קכ.** התפארת נקרא מרכז האמצעי בהעשר

ספירות. **קכ"א.** ר' אבא דורש יום הביכורים שבו מאירה ספירת הבינה שהיא מן ג' ספירות הראשונות, וזהו שאמר יומא מאינון בכורין עלאין. **קכ"ב.** פירוש שע"י הכנסת ישראל למתן תורה כנסת ישראל מתחבבת להקב"ה כדמיון כלה בתולה ביום חופתה. **קכ"ג.** אשים היינו מלאכים ורוחות שמדרגתן ממוצעת בין הקליפה והקדושה ויש להם יניקה מן הקרבנות, מלבד

בעץ הדעת טוב ורע, מתדבקים ברע ומתדבקים בטוב [קכד] ולפיכך בשאר ימים כתוב בהם אשה עולה, אבל בימים האלה שעץ החיים קיים ולא אחר, אין אָנו צריכים לאשה, ולא נצרך שיהיו שם, ויום הזה יום שלעץ החיים הוא ואל של עץ הדעת טוב ורע, ולפיכך והקרבתם עולה לריח ניחח לה', ולא אשה לה'.



זיו הזוהר

מאלה שלא נאמר בהם אשה. קכד. שורשם בנוגה.